

Sügisöö petlikud rajad

Poiss ja tüdruk läksid läbi öise metsa.

„Jõuaks ometi kuhugi välja,” ohkas tüdruk. „Kuhu sa mu tassid?”

„Kannata veel, kohe jõuame, ma tean siinseid paiku,” vastas poiss ühtaegu meelitlevalt ja tüdinult.

„Kuhu me õieti jõuame?”

„Me ju rääkisime – siis näed, kui kohale jõuame.”

„Kus me üldse oleme?”

„Ma ju seletasin ja sa nägid, kust tulema hakkasime – maantee teeb siin käänaku, ees on meri; korralikku teed siin kahjuks ei ole.”

„Tead ikka, kuhu minna?”

„See on poolsaar. Eksida on võimatu.” Toon oli kannatamatu ja natuke kuri.

Nad sammusid edasi mööda kuuseokastega kaetud rada.

„Mina küll ei näe siin pimedas midagi,” hakkas tüdruk uuesti rääkima. „Oleks mõni tuligi.”

„Ära muretse, küll ma su kohale viin.”

„Miks sa öelda ei taha, mis koht see on?”

„Aga siis ei oleks üllatust. Ära muretse.”

„Läheks parem tagasi?”

„Kuhu? Sinna on juba pikem maa ja enne hommikut sealt miski ei liigu.”

Poiss näis tõesti teed tundvat, igatahes sammus ta kindlalt puude tumedate võrude all, püsides ahtal, ilmselt päevalgi vaevumärgataval rajal. Taevas oli paksult pilves ja puhus hootine tuul, mis pani metsa kohisema, õhus lendlesid esimesed varasügisised lehed. Kusagil praksatas ning nagises miski, nagu seda metsas ikka juhtub, ent kahe kiire sammuga oli tüdruk poisi kõrval ja surus ta kätt. Ta värises, ei tea, kas külmast või hirmust.

„Mis kell on?”

„Väheke üksteist läbi.”

„Nii hilja juba.”

„Pole midagi.”

Mõned minutid kõndisid nad vaikusel, poiss oli jälle paar sammu ette läinud, sest ainult kitsukesel rajal oli talutav käia.

„Kuule, ega sa eksinud ole?” alustas tüdruk jälle.

„Ei ole, ei ole,” vastas poiss kannatamatult. „Lähme aga edasi.”

Oks praksatas õige lähedal, taas oli tüdruk poisi kõrval.

„Oh, su käsi on nii külm... Lähme tagasi.”

Ta tõmbas käest ja peatas teise otsustavalt.

„Ma ei jaksa enam edasi minna. Mul on hirm.”

„Ise veel sihuke treenitud tüdruk,” poiss silitas ta juukseid ja, ilmselt tajudes, et teisel on tõsi taga, oli ta sundinud hääle pisut lahkemaks ning kergelt pilklikuks. „Pea natuke vastu, oleme peaaegu kohal.”

„Viis kilomeetrit tagasi olime ka peaaegu kohal.”

Poiss turtsatas. „Me pole kahtegi tulnud. Aga nüüd tõesti – on vaid paarsada meetrit.”

„Mis koht see lõpuks on?”

„Kohe näed.”

Ilmselt arvates, et vahejuhtum on ammendatud, pöördus poiss minekule ja tüdruk lentsis talle peale hetkelist kõhklust järele.

„Maja!” hüüatas tüdruk järsku, osutades käega pimedusse.

„See ei ole maja, ainult varemed,” seletas poiss. „Elanikud lasid jalga – kartsid tonte.” Ta naeris vaikselt ja kõhedusttekitavalt. „Kust sa tead, võib-olla ma siiski olen vampiir. Tõin su siia, et nahka panna?”

„Ära räägi nii.” Tüdruku hääl värises.

„Olemegi kohal.”

Nad olid jõudnud lagunenu kivivaia juurde, mille avas kõlkus ühel hingel roostes raudvärav. Nad sisenesid selle kaudu ja nüüd oli pimeduses ähmaselt näha heledatest kiviplaatidest tee, mis viis hooneni eemal, selle kõrge profiil ja torn eraldusid vaevuaimatavaina tumeda taeval taustal. Lähedalt seletas silm ka graniidiga piiratud platse ja riste.

„Mis see on?” tüdruku kõne oli pigem vilistav sosin.

„Surnuaed. Seal on vana kabel. Sinna me lähemegi.”

„Ma ei julge.”

„Jääd üksi siia? Siis pistavad teised vampiirid su nahka.”

Nüüd võttis poiss tüdruku käe ja vedas teda edasi kabeli poole. Vaesekese hirmust suurenenud silmadele näis surnuaed elavat. Põõsad õõtsusid ja kohisesid tuules nagu elusolendid, langenud lehed krabisesid ja sahisid, nagu kõnniks neil keegi ja viltuvajunud ristide taguses pimeduses hulkus ringi veel tihedam pimedus. Nende teel haigutas lahtine haud.

„Vaata...”

„Jah, see on sinu jaoks,” pillas poiss ükskõikselt.

Tüdruk möödus tumedast nelinurgast külg ees, selles valguses polnud raske kujutleda, et tegemist on väravaga kirjeldamatult võigaste olenditega täidetud dimensiooni.

„Mis häda pärast ma pidin sinuga siia tulema! Ma kardan ja mul on külm,” siunas ta nii valjult kui söandas. Poiss ainult naeris vaikselt.

Kabel oli kasvanud luuderohtu, metsviinapuu ronis üles mööda ta ajahambast puretud kivisid. Uksti oli vana ja logu, ent üsna massiivne, see avanes kohutava kääksumisega, kui poiss lukust jagu oli saanud ja seda sikutas. Ta astus ise pimedusse ja tiris tüdruku järele, viimane liibus ta vastu.

„Siin peaks kusagil küünlaid olema,” pomises poiss. „Seisa paigal ja ära liiguta.”

Ta raputas end lahti ja astus kobamisi pimedusse. Tuul paiskas ukse valju pauguga kinni, miski näis riivavat tüdruku jalgu, ta karjatas.

„Rahulikumalt, ära ärritu...”

Tikk pimestas hetkeks tüdruku silmi, siis süttis küünal. Kui habras leek ühtlaselt põlema jäi, ilmus pimedusest ruum, mis kõige paremini vastaks kirjeldusele tondilossist. Kõik kohad olid täis tolmu ja arusaamatut iidse väljanägemisega koli. Ukse vastas seinas troonis nikerdustega kantsel, piki mõlemat seina seisid ridades suletud kirstud, poodiumil ruumi keskel oli üks avatud. Kirstude kohal seintel oli ämblikuvõrke ja pühapilte, suur puust rist kantsli kohal, millel rippus pea meetrine tuhmunud ja narmendav jeesus, oli paksu tolmu korra all. Kitsaste ja kõrgete, vitraažidega akende ees seisid küünlajalad, võlvina kaarduv lagi oli pea eristamatu, nagu ka ruumi kaugemad sopid. Igatahes kusagil üleval olid mingid avad lahti, sest tuul ulus sarikais, miski kolises ja küünlaleek võpatas aeg-ajalt, ähvardades kustuda. Öisel tunnil nõrgus iga sellise paiga detail õudusi ja surma.

Tüdruku oli pärani silmi ringi vaadates sellest kõigest mingi umbmäärase pildi saanud, nüüd vaatas ta nagu lummatult poisile otsa.

„Miks sa mu siia tõid?” küsis ta tumedalt.

„Kas sa ei tea siis? Vampiir liigub ringi inimeste hulgas, valib välja ohvri ja meelitab ta siis sellisesse kohta, kus saab talle segamatult hambad kõrri lüüa ja vere välja imeda. Vampiir toitub inimverest, iseäranis meeldib talle noorte neidude veri. Halastamatult tapab ta oma ohvri, imeb tühjaks ja matab maha. Sa ei lugenud hauakivi lahtise haua juures? Seal oli sinu nimi ja tänane kuupäev.” Ta naeris vaikselt, tõmbas huuled tagasi, suus välgatasid pikad kihvad.

„Jäta järgi!” Tüdruk värises üleni. „Lõpeta lollused! Viimane kord, kus ma sinuga kuhugi tulen, haige tüüp!”

„On jah viimane kord. Tule!”

Ta võttis tüdruku käe. See oli külm, ent poisi käsi oli veel külmem, tüdruk tundis peaaegu nagu põletavat külmatunnet, ta raputas end kiiresti lahti.

„Ära puutu mind! Världjas! Kuradi eesel! Midagi paremat ei suutnud välja mõelda? Veab läbi metsa ja... pervert sihuke!”

„Mine vaata, kes seal on.” Poisi hää oli tasane ja peaaegu hell.

Tüdruku pilk peatus kirstul.

„Kes?”

„Mine vaata.”

„Ma ei taha.”

„Sa ei taha minna, aga sa lähed. Sest midagi muud sul üle ei jää. MINE.”

Tüdruk astus kõhklemisi paar sammu lähemale, ta pilk kleepus läbi valge rätiku ähmaselt valendavale näole. Ta vahtis seda, üha lähenedes, uuris seda teravalt ainitise pilguga. See ähmaselt kumav nägu tõmbas teda ligi nagu magnetiga, ta ei uskunud, mida näeb, ja siis, peale lõputuid sekundeid lükkas ta järsu liigutusega marli kõrvale, karjatas tasa – kirstus lamas see, kellega koos ta oli tulnud terve selle pika tee kabelisse.

Ta vaatas kiiresti ringi, haaras siis õhku ahmides kirstu servast, pöördudes ruumi uurima. Ta oli üksi. Uuesti hakkas ta uurima toda kirstuslamajat, kõhkles jälle pikad piinavad minutid, siis puudutas tole nägu. Külm, liikumatu, surnud; kummaline ilme, nagu rahu ja julmus. Tüdruk karjatas, karjatas veelkord, karjus pikalt. Ainult kaja kordas jubedat ta häält. Tuul vuhises, varjud võbelesid. Jõuetult laskus ta poodiumi äärele istuma, tõmbus kõssi.

Lajatas kellalöök, see oli nii ootamatu, et tüdruk võpatas kerge karjatusega. Teine. Kaksteist pauku.

„Kesköö, vaimude tund,” sosistas tüdruk vaikselt. Tal oli väga külm. Viimase löögi kaja kustus.

Hoop raksatas seestpoolt vastu ühe kirstu kaant, kruvid hüppasid lahti, kaas hakkas aeglaselt kerkima, keegi liigutas. Komistamisi hüppas tüdruk jalule, tormas ummisjalu ukse suunas ja pörkas kogu kehaga selle vastu. Ta tagus ust kogu jõudu appi võttes, aga see ei liikunud millimeetritki. Tema selja taga kukkus kirstukaas kolinal põrandale. Ta pöördus, end kogu kehaga vastu ust surudes. Aeglaselt, painajaliku aeglusega kerkis laip istuma, sama aeglaselt pööras ta pead, kuni ta tardunud silmade helkiv pilk peatus tüdrukul. Sellesama ebaloomuliku aeglusega tõusis ta kirstust, kõikus hetke tasakaalu otsides ja liikus siis tüdruku poole. Ta käed hakkasid tõusma, sõrmed läksid harali, valmis haarama, kägistama. Tüdruk surus end meeletus hirmus vastu ust, tema juuksed olid laiaili, silmad mingit pääsemisvõimalust otsides ringi vilamas, kuni need peatusid ristilöödu kujul.

„Jeesus! Appi! Aita!” karjus ta.

Rist kadus valgesse valgusesse, sealt sähvatas välk, mis tabas tema suunas kõndinud ilmutist, see langes maha ja viskles krampides, tema näost, kätest, varrukatest ja püksisäärtest voolas tumedat verd, mis määris põrandale. Teine välk, kolmas, ruum oli täis ebamäärast liikumist, ägamist, tuul keerutas. Kusagilt pimedusest lendas hiigelsuur nahkhiir, ründas risti, see kaldus ja langes maha tolmuks, välgud lakkasid ja pimestatud silmis aimus, et laip põrandalt hakkab end taas üles ajama. Kostus tasast naeru, mida võiks teha vast puust kõri, ka teised kirstud hakkasid liikuma, tuues nähtavale poollagunenud jubedikke. Pimedus ägas ja oigas, varjud liikusid, külmad uduräbalad vonklesid põrandal nagu maod. Tundus, et miski puudutas tüdruku õlast, ta paiskus karjatades uksest eemale, vaatas tagasi. Uksest sirutusid välja kondised käed. Taas tundus talle, et keegi puudutab teda ja pöördudes nägi ta lähenemas skeletti, viimaste kõdunenud lihajäänustega kolp irvitamas, rippuvate räbalatega käed sirutumas ta poole. See oli liig. Hääletult vajus ta kokku.

„Aitab, lõpetame ära,” kostis ruumi tugev selge hääl, süttis elektrivalgus ja mootorite urinal hakkasid laibad end kirstudesse tagasi sobitama. Kantsli kõrval pöördus tükk müüri kõrvale kergusega, mis tegi ilmselgeks ta papist olemuse, ja sealt oli näha teine ruum, samuti hämar, end moodne ja täis stuudiokola; laudadel paar monitori, millel vahetumas „kabel” tosina eri nurga alt vaadatuna.

Operaator sirutas selga ja sisenes kabelisse, tõstis tüdruku lödva keha sülle ja asetaski poodiumile, koputas siis jalaga vastu ühe kirstu alust.

„Roni välja, ta minestas.”

Must kate lükati kõrvale ja tüdrukuga koos sinna tulnud mehehakatis ajas end vastu tahtmist jalule, kloppides riidetelt tolmu.

„Kuradi ruttu. Said kõik ilusti linti?”

„Sain-sain. Ta kratsib sul silmad peast välja selle eest!” Korraks oma ruumi põigatud operaator kohendas ühe teki padjaks tüdruku pea all ja kattis ta teisega kinni.

„Ise ta noris. Kuulutas, et midagi ei karda. Pealegi oli etendus sinu idee.”

„Nojah, saingi „eheda hirmu” kaadreid. Võltsimatuid. Aga mul oli tast vahepeal päris kahju.”

„Sa pole kellegagi varem proovinud?”

Mees kõhkles. „Tegelikult mitte. Teoreetiliselt. Näiteks see kristuse koht – ainult natuke valgust, et ta tähelepanu kujule juhtida, ja loogika läks religiooni võtmes tööle. Ent ega ma tegelikult päris ettevalmistamata inimese peal proovinud ei ole.”

„Kartsin ainult, et ta vaatab tagasi sel hetkel, kui ma kirstu alla ronin; ja käsi valutab sellest jääst, kui ma ta külmaks lasin. Sõrmi ei tundnud tükk aega, nüüd valutavad põrgulikult.”

„Viigi jää külma tagasi. See kulub kokteilidele ära... Kui sul käed väga mustad ei olnud.”

„Pörsas.” Poiss suundus ukse kõrvale ja tiris ühe kirstu alt jäänõu, hakkas tahapoole minema.

„Ja tee kohvi, mul sai just otsa,” hõikas operaator talle järele.

Kümne minuti pärast loovis poiss kusagilt veel kaugemalt tagapool asuvast köögist tagasi, termos ühes, kokteiliklaas teises käes.

„Kahju, et tervet programmi näidata ei saanud,” märkis ta, jäädes seisma operaatori taga. Too oli oma seadmete keskel ja kabelis viimati toimunud võigas stseen jooksis suurel ekraanil uuesti läbi.

„Parem ongi. Õudusi ei tohi üle doseerida. Ja lõpuks oleks ta võinud midagi taipama hakata – mehhanismide hääled, laserkujutised. Hea küsimus – kas see, kui käsi laibast läbi läheb, annab etenduse ära või tekitab täiendavat õudust – viirastused?”

„Teinekord proovime. Muide, mis temaga õieti on?”

Operaator vaatas korraga mõistmatult ülesse, hüppas siis nagu nõelast torgatuna ja tormas tooli ümber ajades mõne kiire sammuga kabelisse, vaevumata süütama valgust, mille ta oli vahepeal kustutanud. Ta raputas tüdrukut, kummardus ja kuulatas ta nina ja suu juures, siis tardus pikkadeks sekunditeks ta pulssi otsides.

„Ta ei hinga... Pulssi ei ole...” Ta vaatas segase pilguga teisele otsa, hoides tüdruku pead süles. Suletud silmadega lõtv kogu lebas hämaras osavõtmatult, lahtipääsenud juuksesalk näol, sõrmed riivamas põrandat.

„Kas... me ei peaks tegema kunstlikku hingamist...” küsis poiss pea minut hiljem.

„Jah...” Operaator asetask pea maha, vajutas paar korda kohmakalt ja oskamatult rindkerele, siis kummardus huulte kohale. Ta kõhkles kaua, lähendas need pea puudutusele, siis tõmbus tagasi.

„Noh?” Ka poiss oli lähenenud, ta vaatas ootavalt teise poole, suutmata otsusele jõuda, kuidas teda aidata.

„Ma ei...” pomises see kõrvale vaadates, käed abitult rippu. „Ta hakkab juba jahtuma... On surnud.”

Ebaõnnestunud vampiirihakatis proovis korra ise kummarduda, ent tardus samuti, suutmata puudutada huultega laiba suud.

Mõnda aega istusid nad liikumatult, jõllitades mõttelagedalt elutut kogu.

„Mis me teeme?” küsis poiss kobamisi.

Operaator hakkas end üles ajama, vaatas ringi. „Ei tea...”

„Oh neetud!” Poiss hüppas püsti ja hakkas mööda ruumi edasi-tagasi siblimana nagu puuris kiskja. Teine jälgis teda osavõtmatult.

„Oli sul temaga midagi?” küsis ta lõpuks.

Poisi tormamine jäi aeglasemaks, nagu hakkaks patarei tühjaks saama. „Jah... Ei. Voodisse ei jõudnud. Noh, ma tegelikult mõtlesin, et ehk pärast siin...”

„Teab keegi, et ta täna sinuga välja tuli?”

„Ee... Ei, vist mitte. Vähemalt ei näinud meid keegi. Mis siis?”

„Kirst on hakkamas ja haud valmis. Kui see välja tuleb, on meil aastad soolas. Võib-olla läheb läbi.”

Poiss vajus istuma, talle pärani silmi otsa vaadates.

„Aga see etendus siin?”

„Väljast tuleb ristid ja haud kaotada. Õhtul ei näinud keegi, mis ma tegin. Temast” – ta osutas kirstule – „pole midagi kuulnud.”

„Aga kui ta mainis, et minuga välja läheb?”

„Te ei saanud kokku. Siis tulid siia, mina tunnistan.”

„Kirstud, laibad?”

„Paljud teavad, et vedasin need filmidekoratsioonid koju, niisamuti kui paljud teavad, et mul on siin stuudio, arvutid, videomakid, projektorid. See ei tõesta midagi.”

Tasapisi levis poisi näole sünge muie. Ta noogutas.

Operaator noogutas vastu ja rabas tüdruku otsustavalt süle. Poiss oli hetke näoga, et tahab teda aidata, ent kuuldes teise pominat „Ta hakkab juba kangeks minema”, lasi käed alla ja ainult vaatas, kuidas teine laiba kirstu sättis. Ootamatult ahmis ta õhku, toetas kää vastu üht kirstu, et mitte kukkuda, silmad läksid pungi – kleidi kaelus oli paljastanud korraks tüdruku kaela ning seal ilutsesid veel veritsevaid hambajäljed.

„Aita,” ühmas operaator kirstukaane otsast haarates. Ta vaatas üles poisi poole, kes seisis paar sammu eemal, hullunud pilk silmis.

„Mis sinuga on? Ka mina ei ole just palju surnuid elus näinud, veel vähem katsunud. Ole mees! Mis ta sulle teeb? Aita!!! Kurat, sina ta lõpuks siia tassisid... Kuigi kes võis teada, et tal süda vastu ei pea.”

Poiss neelatas ja noogutas rabedalt, haaras siis kirstukaane teisest otsast.

„Ära maha pilla... Keera kruvid kinni... Ja korista see idiootlik mask näolt... Nüüd viime ta välja hauda... Ei oota hetke, ma tekitan sinna enne natuke valgust ja vaatan ringi, et kedagi ei oleks. Sa oled seda nägu, et üks kange klõmakas kuluks ära. Ära end ainult täis joo, ja oota siin.”

Paari minuti pärast oli operaator väljast tagasi, ta kortsutas kulmu ja vaatas poissi, kes natuke endast ära ilmega teispool kirstu seisis ja midagi järas.

„Mis see on?” ta vedas ninaga õhku. „Küüslauk? Mistarvis?” Ta raputas segaduses pead. „Ma pidasin rohkem viskit silmas.”

„Ma... ma...” poiss otsis sõnu. „Ma suudlesin teda...”

Operaator katsus kiiresti kirstukaant.

„Ei, enne.” Poiss isegi muigas teise mõttekäigu peale.

Operaator kibrutas kulme. „Aga siis oli ta ju elus.”

„Nojah,” laiutas poiss abitult käsi. Teine mõtles hetke ja heitis siis teema kõrvale. „Aita.”

Koos kandsid nad kirstu välja, lasid hauda ja poiss hakkas seda kinni ajama, sellal kui teine mees aiast riste ja muud butafooriat koristas. Taevast oli selgeks läinud ja hakkas juba kergelt ahetama, kui porine, higine ja väsinud poiss viimaseid mättaid kohale asetaski ja silus. Tööga võis rahule jääda, natuke mulda oli kõik, mis haa asukohta reetis. Operaator oli vahepea kuhugi kadunud, nüüd astus ta teise selja taha ja alustas:

„Ma...”

Kaugemale ta ei jõudnud, sest pidi kogu väledust appi võtte tahapoole hüppama, katsudes vältida vihisevat labidavart.

„Mis sul hakkas?” kähvatas ta teisele, kes seisis värisedes, labidas löögivalmilt käes.

Poiss maigutas natuke, langetas siis labida. „Sa ehmatasid mind.”

„Kurat, oleks ma teadnud, et sa nii närviline oled... Teisi kiusama küll valmis. Oleks sa tema asemel, oleksid vist peale esimest mütsatust prääksumisega läbi katuse lennanud... Rahu nüüd. Kustutasin kõik tänased salvestused. Lasin kohvi uuesti soojaks. Aeg magama kerida.”

Poiss korjas tööriistad kokku ja viskas maja taha, siis tuli ja silmitses üha heledamaks tõmbuvat taevast.

„Ma ei saaks niikuinii magada... siin. Pool viis läheb esimene buss. Lähen sellega linna tagasi. Koidab,, osutas ta eemale mäenõlvale, kus kõrge majaka tipp kullendama oli lõõnud.

Operaator kissitas silmi, pöörates sealt pilgu ära, asutas end siis maja poole minema. „Mina igatahes teen veel omale ühe kokteili. Soovitan sullegi. Eks siis vaatame, kas uni tuleb. Mees, sa pead sellega edasi elama õppima. Ma ei sa sind lihtsalt nii, sellisena minema minna. Tule sisse.”

Ta astus kaks sammu ja vaatas arusaamatuses tagasi – poiss ronis piki redelit kõrgele katusele.

„Mis sul hakkas? Puhta põrunud...”

„Ma tahan päikest näha. Värsket õhku. Ma vajan seda!” Poiss sättis end kõige kõrgemasse punkti korstna otsas.

„Mina igal juhul lähen sisse,” hüüdis operaator talle ja kadus käega lüües majja.

Poiss korstna otsas ootas, kuni päikese heledad kiired riivasid ka juba õue, libistas end siis maha ja tormas läbi metsa minema, nagu oleks tal kuradid kannul. Bussipeatuseni oli vaevalt paarsada meetrit, kui ei olnud erilist vajadust metsas hiigelringi teha, ta jõudis ootajateni, toetus postile, hingeldas ja oksendas siis mao tühjaks. Ta ei hoolinud teda kirkas hommikuvalguses hukkamõistvalt silmitsevatest muttidest, ta värises ja oksendas, hoides end vappuvana posti vastas püsti, irvitas ägisedes otse tõusvasse päikesesse vaadates.

Pinge langes – kohutav pinge, ebamaine hirm, mis oli teda haaranud, kui operaator tüdrukut kirstu tõstis ja juhuslik pilk asjadele hoopis uue tähenduse oli andnud.

*

Operaator lukustas ukse ja kobis tagatuppa. Laias kaheinimesevoodis hakati uniselt liigutama.

„Kas ta läks ära?”

„Jah.” Operaatoriks olnud mees turtsatas ja hakkas riideid maha ajama. „Lidus vist oma isikliku rekordi. Kõigepealt õgis küüslauku, paljalt muide, siis oleks mu peaaegu labidavarrega maha lõõnud, ja tead – lõpuks ei pidanud enam vastu ja ronis korstna otsa koitu ootama! Tee ruumi.”

Tüdruk nihutas end servale ja tõmbas teki enda juurde kokku.

„Kus mu riided on?”

„Ta mattis nuku väga korralikult. Küll ma homme välja kaevan – ära karda, vihma ei tule – ei ligune läbi.”

Mees sirutas end voodile ja tüdruk viskas talle teki peale.

„Sa kuradi nuhk – „kas sul oli temaga midagi?”. Oleksid sa uskunud, kui ta oleks „jaa” öelnud?”

„Mine tea,” vastas mees õrritavalt ja uniselt. „Aga kurat selliseid võtaks – minul oma hevikatega on see mäng, *show*, meil ei ole kunagi pähe tulnud kedagi surnuks ehmatada, temal on vaja „elusat kunsti”,” jätkas ta vaikselt ja mõtlikult. „„Filmilint olgu võltsimata”. Minu jaoks olete teie seal lavakas kõik segased – millise mõnuga sa seda mängisid!”

Nad naersid, tüdruk sättis end mugavamalt ja pomises, ise juba poolunes:

„Ta on süüdimatu tolgus, mitte kunstnikuhing. Saab oma „ehedaid emotsioone” veel küllaga, kui homme õhtul kooli studios ta ette ilmun.”